

Speča lepótica

Revija za obnovo gradu na Mirni

L 2/94 št. 1

◀ Slika na naslovni strani: Raziskovalec
foto: M. Kapus

Del obnovljene fasade gradu Mirne po obnovi jugovzhodnega stolpa, foto: H. Cugelj

Jugovzhodni stolp po končani obnovi januarja 1994, foto: H. Cugelj

GRAD MIRNA

Speča lepótica

PRVA ŠTEVILKA

728
SPE

D2008/19954

Zdravko Zupančič

Gradovi - velike hiše pravljic

Otroške oči vidijo vile in škrate vse tja do sedmega leta, ko jim nasilni vdor sveta odraslih tega daru ne zakrije, otroci vidijo pravljice v grajskih obzidjih, slišijo kraguljčke na čepicah dvornih norcev, iz šopov valujoče trave na opustelih grajskih dvoriščih opazujejo bojevanje belega in črnega viteza.

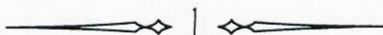
Vidčevstvo otroških oči pa ohranijo tudi prenekatero dušo odraslih, ki prepoznajo v pravljicni preteklosti mitologijo večnosti - to so vidci preteklosti in kaj je lepšega, kakor lepoto obujati k življenju, kakor razrušen mozaik sestavi zopet v veličastno podobo.

V Mirni na Dolenjskem rase grad v drugo življenje, kakor ptič feniks iz pepela.

Vsak kamen svojo grajsko zgodbo vseh časov varuje - na enem stopinja Hamletova, na drugem drobna speča dlan Trnuljčice, na tretjem sledi ostrenja peres modrecev in filozofov.

Gradovi so čudovito izklesani Doriani Greyi, njihovi portreti pa so črne, hudobne duše graščakov, ki jih že zdavnaj ni več. Gradovi so posejani po deželi kakor čudovite školjke po obali - le da gradov ne bo nikoli več, kakor jih je in če se zrušijo v prah, še preden jih prestreže, utrdi in okrepi roka videa preteklosti - so izgubljeni in pogreznjeni v zemljo za vse večne čase.

Zato tisti, ki spomenikov starodavnosti noče videti in obrisati prahu z njih pročelja, sam svoj spomin potepta. Gradovi so velike hiše pravljic, so dobrodušni velikani, so domovanje poslikanih zgodb o starih časih, so živi muzeji preteklosti - ker so uporabni v vseh svojih funkcijah še danes, kakor Stradivarijevim violinam ni potrebno ždeti v zaprašenih vitrinah in biti na ogled, ampak služijo svojemu stvarjenju dolga stoletja.

Mirenski soneti

IV

Po cesti ni krav,
ne voz in ne konj,
le avto bahav,
po bencinu vonj.

Asfalt se črni,
prej kamen zdrobljen
in drevja več ni,
v spomin blok zasajen.

In čudni ljudje
kot čudne prikazni,
ki mimogrede

si sečejo sence
in brezobrazni
zgube med gnile se vence.

V

Obrazi novi... Stari spremenjeni
do nespoznavnosti... Če je še kdo,
ki opoteka se... So mnogi položeni
tja, kjer napis največ je kdo lahko.

Zvonik, ki potnika pozdravi s hriba...
Tam krščen bil sem. Čas pa od takrat!
Zdaj iščem, grizem... Stara sem kobila,
ki vegasta preišlja svoj razpad.

Ta pota moja mati je hodila
in oče tu z vozovi, jaz pa voz
prhnim težak spominov-kot gomila.

Kot tujec grem v gostilno, spijem, plačam -
in potok Mirna, paglavec v njem bos -
takrat sem srečen hodil v vas vsaj h kačam.

VI

S korakom starčevskim, vendar igrivo,
ker polni hojo čuden mi drget,
po Mirni stopam v igro zapeljivo,
ker bi podil spet rad se bosopet.

Nekdaj in zdaj in nad potokom skala...
Morilci... umorjeni... rodna vas,
doklej bo Vejerščica še jokala,
odsevala pobitega obraz?

In varuh... ki iz roške jame hodi
ubit po tvoji cesti, a ne strt,
prav tvoja krivda ga iz jame vodi.

Nekdaj in zdaj - spominov bujen vrt,
ljubezni v njem cvetijo in lobanje,
ti nežna ljubica in kruta smrt.

**In še dodatni, VII. sonet, ki nosi naslov
Dr. Marku Marinu**

Gradu na hribu nema razvalina.
Tu dedov ded je kamenje valil
in znoj tlačanski v veke se pretil,
med kamenjem šepče dih spomina.

V teh kamnih utelešeni vekovi,
v teh kamnih davnih srd in znoj strdel,
zdaj grad-spomin v Trbinc zre oslepel,
pod njim razpeti novi so domovi.

Tako mineva... in v te davne čase
se je zazrl in da bi obraze
oživil, Speča lepota, vstani,

šepče kamenju in ta se drami
in kamen vsak, ki ga vgradi na rani,
nasmeh je, da ga novi čas že mami.

IZ GRAJSKE KRONIKE

ZOPPO GROF MIRENSKI ♦ *Zoppo de Nidech*

Ime tega mirenskega gospoda je tesno povezano z imenom oglejskega patriarha Volfgerja, ki je po smrti patriarha Pelegrina 15. maja 1204 zasedel oglejsko patriarhsko stolico. Do takrat je bil škof v Pasavi, ko je zvedel, da se bliža patriarhu konec, je brž pohitel v Oglej preko Beljaka, Žabnice in Kanalske doline v Furlanijo.

SI

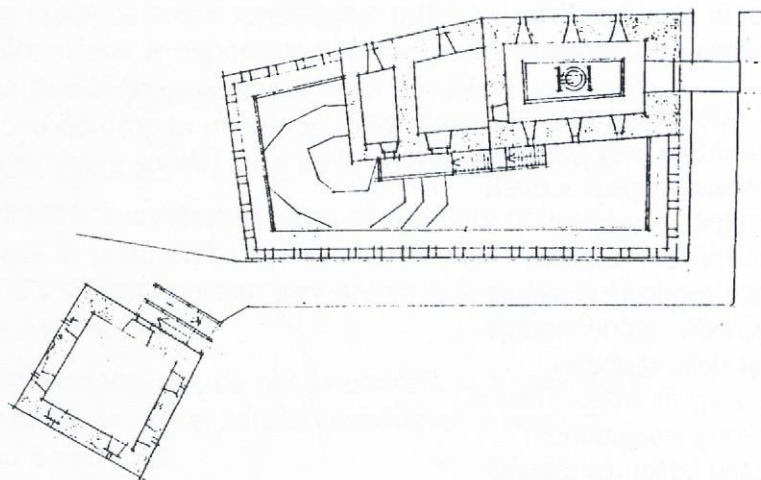
Prav tako ga najdemo med odličnim spremstvom kralja Otona na potu po cesarsko krono v Rim leta 1209. Med imeni, ki so spremljali kralja, so tudi: koroški vojvoda Bernard, avstrijsko štajerski vojvoda Leopold, ministeriali: Gotfrid iz Trušenj, Friderik iz Ptuja in Rajnbert iz Cmureka, pa tudi ime oglejskega patriarha Volfgerja. Ista družčina je obdajala tri leta kasneje kralja Friderika iz rodu Staufov. Oglejski patriarh Volfger je stal na strani mladega Staufa še tudi v naslednjih letih. Bil je znan kot odličen diplomat, večkrat je potoval preko naših krajev, v takratnem političnem življenju je pogosto posredoval v sporih med kraljem in rimsko kurijo.

Na podlagi kraljevih privilegijev iz l. 1077 in 1093 so se mogli imenovati mejni grofi Kranjske le oglejski patriarhi, čeprav so si to pravico jemali tudi grofi Andechsi. Zaradi zapletov okrog smrti kralja Filipa jim je bila odvzeta kraljeva milost in patriarh Volfger je izkoristil priložnost in skušal zopet doseči deželno knežjo oblast nad Kranjsko in jo podrediti Ogleju. S tem namenom je pregovoril kralja Friderika, da mu je 22. februarja 1214 potrdil naslov mejni grof istrski in kranjski. V zgodovinskih virih o izvajanju mejnogrofovske oblasti

patriarha Volfgerja na Kranjskem ni sledu. Pač pa je mogoče dognati, da si je naslov mejnega grofa Kranjske prilaščal patriarh Volfger, ki je izvrševal to oblast v mejni grofiji Istri, da pa je bil drugi istrski mejni grof Henrik iz rodbine Andechsov le imenovan kot mejni grof istrski, oblast pa je izvrševal kot mejni grof kranjski. Zaključek teh političnih izpodrivanj je tak, da je na Kranjskem patriarh Volfger prepustil oblast Henriku, v Istri pa je skušal pridobiti večjo veljavo patriarhatski oblasti.

Zoppo grof Mirenski je sopedpisal poleg tržaškega arhidiakona Filipa listino oglejskega patriarha Volfgerja 4. oktobra 1215, izdano v Ogleju za opata pri sv. Mihaela in Monte v Pulju. Iz teh okoliščin sledi pomembni delež grofov Mirenskih pri delitvi takratne deželnoknežje oblasti na Kranjskem in v Istri, ki je prehajala iz roda v rod, saj je le štiri leta prej to vlogo igral prednik Zoppa Duringo grof Mirenski.

(se nadaljuje)

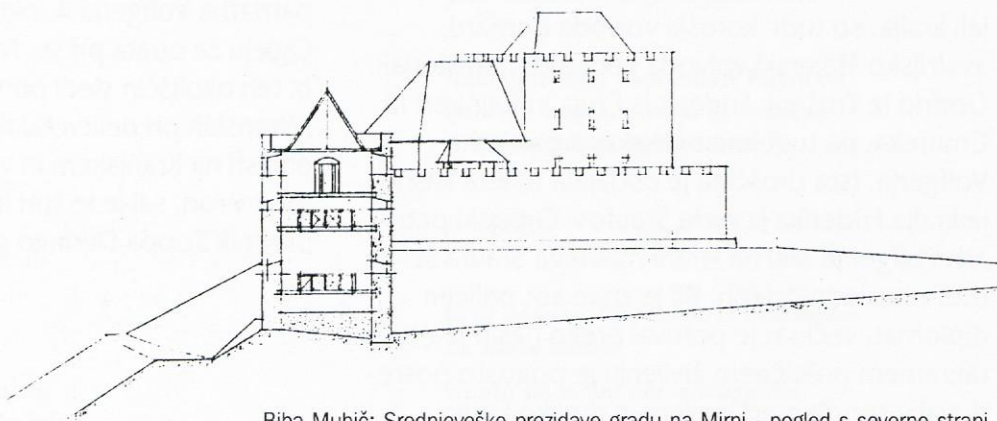
Biba Muhič: Srednjeveške prezidave gradu na Mirni - tloris srednjeveških rekonstruiranih stavbnih elementov

OBNOVITVENA DELA

Zaradi časovnega zamika pri izdelavi strehe na polkrožnem jugovzhodnem stolpu, ki je bila končana šele sredi januarja 1994 in slabih vremenskih pogojev, je bilo čiščenje ruševin preloženo na poletni čas. Pri tem nam bo pomagala tudi Skupčina občine Trebnje z javnimi deli. Očistili bodo temelje trdne hiše v srednjem stavbnem kompleksu gradu. S tem bomo dosegli zgodovinski vpogled v način gradnje temeljev tega dela gradu in na ta način določili začetke njegove stavbne zgodovine, obenem pa bomo nabrali apnenčaste klesance, ki se še nahajajo v ruševinah in pozidali vzhodno steno grajskega obzidja, ki bo povrnilo nekdanji videz vzhodnega kompleksa in s tem tudi pogled na nekdanjo fasado gradu.

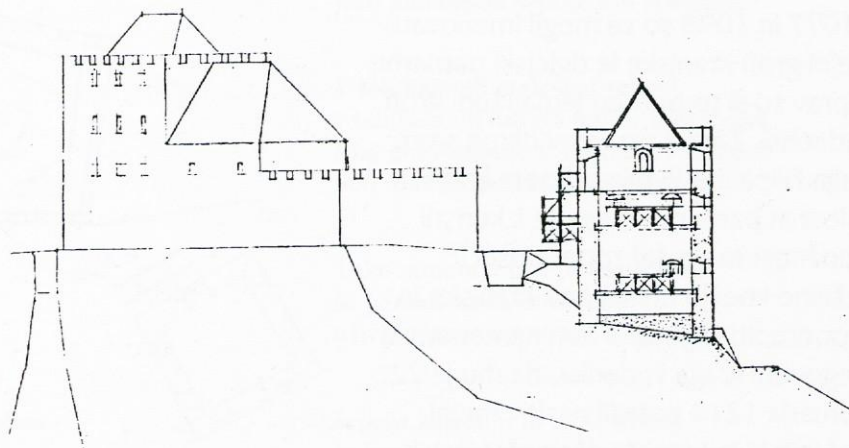

V poletnih mesecih 1994 je predvidena obnova spodnjega dela obzidja med obema stolpoma, do prvega nadstropja z rekonstrukcijo gotskega vzhodnega portala. Iz dvoriščne strani je to spodnji del arkad kot podlaga za obnovo stebriščnih renesančnih hodnikov v nadstropju, obenem pa bi bil namenjen stalnim ali občasnim razstavam za obiskovalce. S pozidavo vzhodne partije arkadnih hodnikov bi bilo vzhodno malo dvorišče spremenjeno v zaključeni atrij, ki bi bil zelo primeren za razne nastope in prireditve na prostem. V nadstropju bi bil omogočen dostop v zgornje prostore obeh stolpov, kjer bi se lahko razvile turistične dejavnosti. Prvo nadstropje v oglatem stolpu je namenjeno obnovi in predstavitvi enega lepših salonov nekdanjega gradu, v polkrožnem stolpu pa bi se predstavili s sodobno opremo namembnosti prostora, ki bi bil tudi v sklopu celega obnovljenega gradu eden najlepših, saj se od tu ponujajo skozi okna najlepši razgledi po okolici.

Biba Muhič: Srednjeveške prezidave gradu na Mirni - pogled s severne strani

Ob tem bi potekala še druga dela kot so: obnova obokov v obeh stolpih, napeljava elektrike in ureditev strelovodov, utrjevanje vzhodne stene srednjega dela, drenažni posegi in drugo. Tako bi skoraj v doglednem času lahko revitalizirali vsaj ta vzhodni del nekdanjega gradu.

Biba Muhič: Srednjeveške prezidave gradu na Mirni - pogled z vzhodne strani

UREJANJE OKOLICE

Res ni treba veliko besed, če prideš na zahodno grajsko ploščad, ki jo imenujemo ploščad Kneginje Eme in zagledaš že od daleč, da manjkata dve cipresi ob Wurzbachovem spomeniku. Posajene so bile v jeseni 1992, na mesto, kjer so bile posajene že leta 1991 in odnešene takoj po saditvi (kdo jih je odnesel se seveda ve), zadnje pa so prestale lanskoletno sušo in dobro prezimile, ukoreninile se pa še niso toliko, da jih ne bi bilo mogoče zlahka spuliti. To se je zdelo nekemu obiskovalcu v nedeljo 13. marca popoldne potrebno. Grad je obiskal po četrti uri v sivem avtomobilu in storil veliko škodo. Če bi povedal, kako zelo potrebuje ciprese, bi ga napotili tja, kjer jih prodajajo na tone, nam pa bi prihranil stroške prevoza in sajenje, predvsem pa čas, saj komaj čakamo, da bi se naše zelenice vsaj malo opomogle od neprestanega ropanja. Pa se ne bodo! Najbrž je isti ljubitelj narave že naslednjo nedeljo odnesel tudi v soboto posajeni lovorovec. Da bi bili bolje obveščeni in osveščeni, objavljamo plakat, ki ga že dve leti pridno obešamo tudi na grajska vrata in drevesa, pa so očitno tistim, ki si takega reda ne želijo, v napoto in jih sproti uničujejo. Naj bo to naš zadnji poziv k varovanju bližnje grajske okolice in tistim, ki prinašajo sadike od daleč zaradi takih, še posebej rečemo hvala. Če apeli ne bodo zalegli, se bomo morali zateči k drugačnim ukrepom, seveda v škodo obiskovalcev.

Dragi obiskovalci

Veseli smo Vašega obiska! S tem nam dokazujete, da imate radi kulturno dediščino mirenske doline in da Vas zanimajo srednjeveško okolje in grad Mirna, ki ga danes, žal, lahko gledamo samo v ostankih. Še pred kratkim tudi takega nismo mogli, saj je bil ves preraščen s koprivami in robidovjem, iz kamnitih skladov pa so sikale kače. Zdaj se lahko sprehodimo preko njegovih teras in v najbližji okolici lahko najdete svoj prijetni kotiček, sveži zrak in kakšno cvetlico za oko, če je slučajno ušla rokam, ki so jo hotele pred Vami odtrgati.

Za Vami pridejo tudi drugi in tretji in ...Če dobro premislimo, tudi oni iščejo enako zadovoljstvo kot Vi, kako žalostno bi bilo, če bi našli spet le koprive, robidove in kače. Zato Vas prosimo, da Vi in Vaši otroci ne delajo škode na svojih sprehajalnih poteh po grajskem okolju. Ne trgajte, ne lomite in ne odnašajte ničesar iz neposredne bližine gradu. Poljskega cvetja je v širši okolici dovolj, posajenega pa tudi Vi na svojem vrtu ne bi dovolili ne lomiti ne puliti. Pa tudi marsikatero poljsko cvetje je bilo od drugod prineseno (teloh, kronce). Le počasi se razmnožujejo, ker je vsak njihov cvet, ki se odpre soncu, takoj ko je opažen tudi odtrgan.

S tem, da tudi Vi s svojim vedenjem doprinesete k vzdrževanju tega okolja, nam prihranite skrb, kako bi se ogradili s plotovi in žicami in samo preko določenih prehodov dovolili sprehajanje po grajski površini, kar najbrž ni v Vašem interesu, pa v našem tudi ne, saj je že dovolj plotov med nami.

Pričakujemo od Vas razumevanje in Vas z veseljem vabimo, da nas še obiščete in z nami delite to okolico tako, kakršno imamo, in če jo bomo še naprej združeno vzdrževali z veseljem, kakršno bomo imeli.

HVALA

NARAVNA IN KULTURNA DEDIŠČINA

Obe, naravna in kulturna dediščina sta bili med obema vojnama in po njej med najbolj prizadetimi v naši dolini. Zaradi nagle industrijske rasti in novega načina življenja, se je začela bistveno spreminjati pokrajina in njene posebnosti. Ne dovolj nadzorovana gradnja privatnih in družbenih objektov, neurejene komunalne razmere, industrijske odplake, večkrat tudi samovoljna posameznikov, so dnevno spreminjale podobo te naše neverjetno lepe dežele, ki so ji znali naši predniki vse drugače vdahniti dušo in jo ohranjati, kakor pa naše požrešno 20. st.

Šele pred kratkim so odborniki trebanjske skupščine sprejeli pravilni varstveni ukrep o spomeniški zaščiti Žalostne gore pri Mokronogu v celoti. Podobni ukrepi pa so potrebni za območje Vesele gore s Škrljevim, Mirenskega gradu s srednjeveško okolico in še kaj.

Zaradi napačne propagande po 2. sv. vojni, da je vse, kar je sveto, reakcionarno in pogubno za nadaljnji razvoj naše družbe, se je prav v naši dolini znašla cela vrsta zbiralcev starin in umetnin, ki so za nekaj "fičenkov" kar do kraja osiromašili našo deželo. Kar so še varovale ključavnice naših župnijskih in podružniških cerkva, se je s silo prisvajalo in odnašalo na tuji trg. Toliko kot pri nas, se ni nikjer po svetu naropalo dragocenih umetnin, civilne dragocenosti so izginjale brez sledu, ne da bi bile evidentirane in nadzorovane.

Med njimi je izginila tudi slika Brezmadežne iz Okroga. Sliko je nedvomno naslikal eden naših največjih baročnih slikarjev Fortunat Bergant (1721-1769). Slikar je bil zelo priljubljen stiškim menihom, ki so kakor kaže, zanj tudi gmotno skrbeli. V Mirenski dolini so ohranjene njegove slike: Janez Nepomuk v levem stranskem oltarju na Veseli gori, Marija Dobrega Sveta na desnem stranskem oltarju prav tam. Na Okrogu je bila do leta 1954 gotovo še slika Brezmadežne. Takrat jo je namreč še lahko fotografiral Ivan Komelj, takratni konservator Republiškega zavoda za spomeniško varstvo, kjer smo foto posnetek tudi dobili. Iz Okroga je slika prišla v šentrupertsko župnišče, od tu pa neznano kam.

Fotografijo slike objavljamo zato, da bi se le morda kakšnemu slučajnemu obiskovalcu raznih privatnih zbirk zazdelo, da gleda Bergantovo Brezmadežno z Okroga in bi tudi sporočil g. župniku v Šentrupertu.

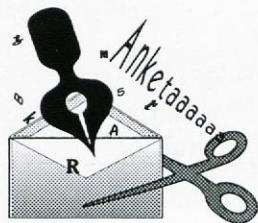
F. Bergant: Brezmadežna, foto: I. Komelj, 1954

ANKETNI UTRINKI

Poleg objavljenih pisem dveh Mirenčanov, g. Janeza Kolenca iz Gotne vasi in g. Danijela Celarja iz Ljubljane, ki sedaj bivata v drugih krajih, se je oglasil še tretji g. Lado Smrekar iz Kostanjevice na Krki, ki je graščino videl še pred požigom, saj je mimo nje hodil vso osnovno šolo. Na majhno površino dopisnice je napisal svoje grenke izkušnje kulturnika, ki mu je kljub temu uspelo kaj za kulturo narediti, čeprav ne doma pač pa v Kostanjevici na Krki, saj je vsa zaznamovana z njegovim imenom. Zapis je tudi majhna iskrica bridkega humorja.

Dragi Marko, tole se mi je izgubilo v knjižnici, včeraj, ko sem po nekaj letih pospravljaj, sem pa našel. Pošiljam, da me boš imel v evidenci. Kakšne so moje obveznosti? Bojan je bil pri meni (se pravi v galeriji) in mi je povedal, da delaš nov stolp. Čestitam, privoščim ti pa ne, ker vem, kakšne ceremonije in skrbi so za vsem tem. Bog, človek je šel v turen in se ritenski skozi line pognal. In to večkrat. Dela imam toliko, kot tisti za zidom, ja kaj bi, koristen, vsaj koristen bi bil rad. Dobro se drži in lepo pozdravljen.

Kostanjevica, 25. 8. 1993

Tvoj Lado

Naša znana oblikovalka lepe slovenske besede in sodelavka Speče lepote Anica Zidar, je na dopisnico napisala spodbudne besede, ki jih ne kaže zanemariti.

Vse, kar je bilo zdravega v preteklosti, bi morali oplemeniti v sedanjosti - za prihodnost, za zanamce ... Žal, kaj jim bomo pustili? Natrgane korenine.

Zadnji čas je, da jim damo nekaj iz svoje duše, nekaj iz srca, čemur pravimo navezanost na davne čase, na anš jezik, na vse kar je našega ... Tudi materialna sredstva ne bi smela izostati. Le tako se bodo korenine okrepile, pognale se bodo v novo, zdravo rast, v prihodnost ...

Morda se bodo tako sanje Speče lepote le spremenile v resničnost ...

*Z lepimi pozdravi
Zidarjevi*

Še nekaj kratkih utrinkov:

Bojan Plauštajner: „Z ženo Meto sva počaščena z Vašim povabilom. Z veseljem se vključujeva med naročnike ... Mnogo uspeha!“

Bojan in Meta

Alenka Knez: „Pozdravljam Vaše delo in sem vesela, da ste začeli na ta način urejati našo radovednost in vedoželjnost.

Hvala!

Alenka Knez

POBUDE, PODLISTEK . . .

Spoštovani prijatelji Speče lepoticice

Pred seboj imate 1. številko drugega letnika Speče lepoticice, ki je končno zaživela v taki obliki in na tak način, kakor smo želeli. V njej ni novih rubrik, ker bi radi dosegli, da bi se te utrdile, čeprav prihajajo od vsepovsod pobude, da bi revija obravnavala širše območje, kot je samo Mirenska dolina. Tej ideji smo naklonjeni, samo, radi bi se izognili nevarnosti, da bi tehnocistični pristop zameglil vsebinsko stran revije, ki jo želimo čisto, brez razne reklamne in ponudniške navlake. Taki ponudbi sta priskočili na pomoč Skupščina občine Trebnje in Open Society Fund, Inc. z namenom, da bi revija prišla v roke vsem, tudi tistim, ki jo ne morejo plačati.

Vabimo vse, ki bi se radi na revijo še naročili, da sporočijo svoj naslov na ime Marko Marin, 61000 Ljubljana, Gregorčičeva 11, kjer bo v bodoče tudi začasni sedež revijinega uredništva. Na našo ponudbo se je prijaviло zadovoljivo število naročnikov. Naročila pa še vedno prihajajo, zato smo se odločili, da bomo vsa imena članov Društva Speča lepoticica in naročnike revije objavili v prihodnji, božični številki, v posebni prilogi. Takrat bomo imeli Društvo in revijo pravno urejeno in, upajmo vsaj, da bo revija lahko tudi v prihodnje nemoteno izhajala.

Vaš urednik

podlistek

Anica Zidar

Balada o kamnu (2)

Kmet se čudi, kamen pa razvija naprej svojo pripoved. V Mokrem lazju je marsikaj spoznal: človek ni bil še nikoli tako daleč od človeka kot zdaj, že na pragu 21. stoletja. Drug drugemu so sovražni, sebični, votli v sebi. Zanimarjajo polja, lenoba cvete, nikjer ni odgovornosti, vsak se peha le zase. Za bogastvo, za oblast ... Delo imajo za greh, besed pa je preveč. Uničujejo vse, kar so predniki zgradili z ljubeznijo, z žulji, s krvjo, kar je dajalo pečat času, kraju ... Veliko besedičijo, čeprav vedo o njih toliko kot žaba o lešnikih.

Glas kamna je vse čistejši. Presenečenemu kmetiču prizna, da je profesor Matko prebudil v njem srce. Dolga stoletja je živelo v njem, pošteno pa utriplje šele sedaj. Profesor je človek dejanj. Iz teh ruševin, ki sta jih napravili človeška beda in omejenost, poskuša ohraniti davnino, kulturno dediščino, doto potomcem.

Med njima se spleta pogovor. Kmetič mu jedrnato razloži, da je prav zaradi njega Mokri laz razdeljen na dva tabora. Dvajset let ali še več se ni zanj nihče zmenil; napoto je delal na tovarniškem dvorišču; koprive so rasle v njem, psi so imeli svoje stranišče, le včasih je pognala iz trde zbite prsti kakšna kilava rožica ... Odkar pa ga je odpeljal profesor Matko, je v Mokrem lazju prava norišnica. Obeta se nova kozlovska sodba. Na eni strani sta krčmar in tisti pritepenec Kazimir. Bog si ga vedi, odkod se je priklatil. Nekje z juga. Za samo zgago je; namazan jezik ima, vročo kri ... Pozna luknje v zakonih, spletkari. Zakulisna igra. Tu je bogu za hrbtom. Na prestolu. Ima veliko delavnico za popravilo strojev. Ko je prišel, je bil pravi bosjak. Z njim tulijo v isti rog vsi s sončne uprave, vaščani brez hrbtenice. Kar nekako srečni so, ker se je začela drobiti enoličnost življenja.

Na drugi strani pa so kmetje, zavzemajo se za popravilo cest, vaških poti, za popravila šole, za ureditev knjižnice; vlaga in miši so se lotile starih knjig. Prvi tulijo: kamen, kamen nazaj. Drugi pa: gospodarska rast Mokrega laza, napredek ... Predstavniki oblasti se zbirajo na sestankih z eno samo točko: Kamen

Najprej je bučna debata v krčmi. Krčmar vzneseno pleteniči, da je kamen, ki pomeni za kraj nekaj zgodovinskega, talisman, ukraden. Toda tat je znan: profesor Matko s svojimi pomagači. Odpeljal ga je, skril nekam med tiste kapitalistične razvaline. To je degenerativni proces, razkrajja družbo, vodi v krizne krče. Tovarna mu je res dovolila, a tisto dovoljenje je mačja preja, brez vrednosti ... Kamen je dajal kraju prizvok zgodovinske pomembnosti. Krčmar je tudi predsednik sveta krajevne skupnosti, zato še bolj naglašča, da so v vasi na delu temne sile, okužen je politični prostor. Med njimi so elementi, ki teptajo prizadevanja za lepši jutri.

● se nadaljuje

Zgoraj, v sredini in spodaj: Obnavljanje strehe na jugovzhodnem stolpu Mirenskega gradu, v januarju leta 1994, foto: S. Kerševan

Severozahodna podoba obnovljenega jugovzhodnega stolpa, foto: H. Cugelj

Revija

Špeča lepotta

izdaja restavrador gradu dr. Marko MARIN
oblikovanje: Ada POKLAC in Dušan WEISS

Ljubljana, april 1994

Slika na hrbtni strani: ➔

Grb Mirenskega gradu
iz 17. st. iz Valvasorjeve
zapuščine v Zagrebu
- Metropolitan,
foto: M. Ravnikar

Pogled s strehe jugovzhodnega stolpa
na ostanke nekdanjega domžona, foto: H. Cugelj

728
SPEČA 1994

KNJIZNICA M. JARCA
Posebna zbirka

200819954, 1

COBISS c

v. nečudka.